

[Finansministeren.]

„saglige“ — i gåseøjne — agitation, som blev ført her fra folketingets talerstol. Det er jo ikke rigtigt, hvad der blev sagt; hverken forslaget til kontrollov eller dette sigter imod, at man nu på en urimelig måde skal have kontrolleret folk. Der er simpelt hen tale om, at der skal være kontrol. Kontrol er nødvendig, og jeg forstår ærlig talt ikke venstre i dette. Jeg forstår ikke, at man over for befolkningen kan give det udseende af, at man er imod en rimelig og effektiv kontrol, som stiller lønmodtagerne på lige fod med andre borgere i dette samfund, eller rettere sagt er imod, at vi får en kontrol med de erhvervsdrivende, som er rimelig. Og i dette tilfælde er det, hr. Foged, da ganske naturligt, at der må være et eftersyn, når det skal være arbejdsgiverne, som udfører dette hverv, eller andre personer — all right, hvis vi skal indføre andre, husmødrene blev nævnt — at der da må være et eftersyn, en vis kontrol. Jeg vil slet ikke gå dybt ind på dette spørgsmål, for jeg mener, det er åbenbart for alle, at en sådan kontrol må finde sted.

Jeg vil imidlertid også gerne benytte lejligheden til at sige, at dette med, at husmødrene nu skal være skatteopkrævere, det kan måske nok til en vis grad være rigtigt. Det står i hvert fald i lovforslaget, at også privat medhjælp i landbrugsvirksomhed og privat husholdning skal ind under kildeskatteordningen, altså A-systemet. Der står også, at hvis indtægten er under 20 kr. om ugen, falder den dog uden for A-systemet. Det betyder ikke, at de pågældende ikke skal betale skat; det vil jeg lige sætte en streg under, det er der nemlig nogen, der misforstår. Det betyder kun, at den ikke skal opkræves via kildeskatteordningen. Selvfølgelig skal de betale skat; det bliver et forhold mellem dem og skattevæsenet. Men jeg vil gerne sige, at jeg hele tiden har været betænkelig over for dette beløb, 20 kr., og det har jeg også givet udtryk for i det folketingsudvalg, som behandlede sagen. Det svarer simpelt

hen til det norske beløb, men vi er betænkelige, jeg er det i hvert fald, og mener, at det vel nok er for lille. Man får for meget løs medhjælp med ind under systemet, og det kan ikke være hensigtsmæssigt; derfor mener jeg, at man enten skal sætte beløbet op eller gøre, som hr. Baunsgaard foreslog det i sin tid i udvalget: overlade det til finansministeren hvert år at fastsætte et passende beløb, så man undgår at medtage den tilfældige hushjælp, for den skal ikke med ind under dette system; det er jeg altså helt enig i. Og jeg vil gerne sige til hr. Foged, at på det punkt kan vi ikke blive uenige; det skal kun gælde hushjælp, som er mere varigt beskæftiget.

Der er en lang række enkeltheder, som man burde svare på, men det er ikke normalt ved første behandling; jeg skal lade være med det. Hr. Johan Asmussen sagde, at den enkelte skatteyder kom på afstand af skattebetalingen, når man får kildeskat, og der blev henvist til en fjernsynsudsendelse; jeg ved ikke, om hr. Johan Asmussen ikke hørte Myrvold, den norske finansminister, som sagde det modsatte; han sagde, at nordmændene var blevet langt mere skattebevidste, efter at de havde fået kildeskatten, for der stod på lønningsposen præcis, hvad der blev trukket fra i skat af den indtægt, man havde tjent, og det kendte man ikke forud, da var skatten noget, der svævede, og man havde ikke nogen rigtig fornemmelse af sammenhængen mellem skatten og indkomsten.

Til hr. Niels Westerby vil jeg kun sige, at det, han trak op i indledningen til sit indlæg, det er det samme, som jeg her har sagt: der må være to elementer, samtidigheden og så det, at skatten opkræves så nær ved indtægtserhvervelsen som muligt. Det sidste lægger vi altså meget stor vægt på, og det gør lønmodtagerne også. Lad mig slutte, som jeg begyndte, med at sige, at det ikke er nok, at man har en samtidighedsskat, der dækker en årsperiode. Det løser nemlig ikke problemerne vedrørende sygdom og arbejdsløshed eller konen, der